

en blodig Snude, kun maatte bøde fem Rigsdaler. Men Politimesteren forklarede ham, at de to Tilfælde retslig set var meget forskellige, idet Hjallerupmændene begge havde været stærkt opidsede i Gerningsøjeblikket og desuden godt fulde.

Efter at Søren en Stund havde brudt sin Hjerne med denne Retfærdighedns højere Matematik, opgav han Forstaaelsen og talte Pengene op. Men den Tanke, at han for den halve Pris kunde have smadret Ansigtet paa sin Avindsmand, forfulgte ham siden og lod ham ikke Ro. En Søndag Eftermiddag, da han mødte ham paa Gaden, foer han løs paa ham og slog ham fire Tænder ud af Munden.

Til hans fornyede Overraskelse blev der imidlertid ved Straffens Udmaaling ikke taget mindste Hensyn til, at han denne Gang virkelig havde været fraadende gal i Hovedet og ogsaa havde drukket godt. Han fik en alvorlig Dom og maatte spasere i Fængsel.

Nogen Tid efter brød Krigen ud og gjorde ham til Soldat — Infanterist.

Ogsaa i Felten gik der snart Ry af hans Opfindsomhed og Fingersnille. Naar en Kanon under Marsjen kørte i Grøften og led Skade, blev der straks raabt paa „Smeden fra Thy“. Sammen med et Par Ingeniørsoldater fulgte han tilsidst sin Afdeling som en Slags Ambulance for Materiellet. Han var med i Blodbadet ved Stolk og saae Schleppegrell segne. Ved Mysunde fik han selv Armen opreven af en Granatstump. Men hans Hædersdag blev den 4de Oktober i det belejrede Frederiksstad.

Det var om Aftenen paa Beskydningens sidste Dag, da Skanserne stormedes ved Skæret af den brændende By. I seks Døgn havde en Hagl af glødende Kugler og Brandgranater hvislet i Luften. Det ene af Byens Kirketaarne stod i Flamme som et Lys, der brænder ned i den ene Side. Ulden Røg og mørkerøde Gnister væltede ud over Byen fra de mange sammenskudte Bygninger.

I alle disse Dage havde Soldaterne ikke været af Klæderne. Tilsmurte af Jord og Sod og Krudtslam laa de bag de sønder-